

"Ολαι αἱ πόλεις αὗται ὀμοίαζουν.
Ἡτκν σωροὶ λίθων κεκαλυμένοι δι'
ἔτέρου θαυμάτου χρώματος· διπεράνω
δὲ τούτων ἡσαν πῦργοι στερεοὶ ἢ κω-
δωνοστάσια ὑψηλὰ ἐξ ὧν ἀνεπέμποντο
ἥχοι διασχίζοντες τὸν αἰθέρα. Εἶπον
ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἦτο λίαν τολμηρὸς
νὰ ταράσσῃ οὔτω καὶ τὴν σιωπὴν
ἀκόμη τῶν οὐρανῶν, ἀλλ' ἔμαθον ὅτι
τὸ τοιοῦτον ἦτο τρόπος τοῦ ἀνα-
πέμπειν πρὸς τὸν Πλάστην ἥχους
εὐγνωμοσύνης καὶ δεήσεως. Ἐβλεπον
μνημεῖα καὶ πέριξ αὐτῶν μορφὰς ἀν-
θρωπίνους λευκὰς καὶ ἀκινήτους. Ἡ-
σαὶ ἀγάλματα ἀναμιμνήσκοντα τὴν
μνήμην ἀνδρῶν οἵτινες ἔχουμάτισαν
ἔνδοξοι καὶ ὡφέλιμοι. Ἡρώτησα ἐὰν
ἥδη ὑπῆρχον τοιούτου εἴδους ἄνθρω-
ποι, διότι ἐκεῖνοι οὓς ἔβλεπον ἡσαν ὀ-
λιγώτερον ὥρατοι τῶν ἀναισθήτων ἐ-
κείνων μαρμάρων. Ἐκεῖνοι μὲν εἶχον
ἔκφρασίν τινα ἡρέμου μεγαλοπρεπείας
ἥτις ἐφαίνετο ὅτι συμμετεῖχε θείας
τινὸς φύσεως, οὗτοι δὲ ἀπ' ἐναντίας
ἔφερον ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῶν τὸ σῆ-
μα τῶν παθῶν καὶ τῶν ἐλαττωμά-
των ὄμοιάζοντες πλάσματα ἐκφυλη-
θέντα ἢ εἰσέτι ἀτελῆ. Τὰ ἀγάλματα
παρίσταν τὸ ὄν ἐν τῇ ἰδανικότητι αὐ-
τοῦ, ἡσαν τὸ σύμβολον τοῦ πνεύμα-
τος καθαροῦ καὶ ἀθανάτου ὡς ὁ θεὸς
ἐνῷ οἱ ἄνθρωποι εἰσὶ πλάσματα ἐ-
φήμερα μὴ ἔχοντα ἔτερον ἀπειρον εἰ-
μὴ τὰς ἐπιθυμίας.

Μεγάλως ἔξεπλάγην ἴδουσα ὅτι πάν-
τες ἡσαν τεθλιμμένοι. 'Ο εἰς παρε-
πονεῖτο ὅτι ἦτο κακεκτικός, δὲ ἔτε-
ρος ἀσθενής, ἔτερός τις πάλιν
ὅτι ἦτο δρφνός. Πλούσιοι καὶ πέ-
νητες, νέοι καὶ γέροντες, ἄνδρες καὶ
γυναῖκες, οὐδεὶς ἡτον εὐχαριστημένος
περὶ τῆς τύχης του, πάντες παρε-
πονοῦντο κατὰ τῆς θείας Προνοίας.
Ἡρώτησα ἐμαυτὴν, διατὶ ὁ θεὸς τοὺς
ἔπλασεν ἀπαξ δὲν ἥδυνατο νὰ ὠσιν
εὐτυχεῖς; καὶ ἡγνόσα ὅτι τὸ τοιοῦτον
ἥτο μυστήριον εἰς ὃ μικρὰ ρανίς Ὁ-
δατος ὡς ἐγὼ δὲν ἥδυνατο νὰ ἴμβατεύσῃ.

Πολλὰ ὑπέστην εἰς τὸν ἀναθευκ-
τισμένον ἐκεῖνον ποταμὸν συνεμερι-
ζόμην ἀληθῶς τὴν δόξαν του, ἔφε-
ρον τὸ ὄνομά του, ἀλλ' ὡφειλον νὰ
φέρω θαρία πλοῖα, νὰ πλήττωμαι ὑ-
πὸ τῆς κώπης καὶ τοῦ ἔλικος, νὰ κι-
νῶ μύλους νὰ συντηρῶ μηχανάς. Ἀνὰ
πᾶσαν στιγμὴν ἡ καθαρότης μου ἐ-
μολύνετο διὰ τῆς συνεπαφῆς φυεζῶν
ἀκαθαρσιῶν ἐπιφριπτομένων ὅπὸ τῶν
πόλεων δι' ἀκαθάρτων καὶ θορυβωδῶν
διχετῶν. 'Η ζωὴ δὲν εἶχε πλέον δὲ
ἔμε οὐδὲν θέλγητρον. Εἶχον θερυνθῆ
τὴν ζωὴν. 'Ωμοίαζον τοὺς ἀνθρώπους
ἐκείνους οἵτινες ἀφοῦ ἀπώλεσαν τὴν
ἀθωτηταν καὶ ἐκορέσθησαν ἐξ ὅλων
τῶν συγκινήσεων, διανύουσιν ἐν τῇ
ἀκηδείᾳ καὶ τῇ ἀθυμίᾳ τὸ λυπηρὸν
ἐπίλοιπον τοῦ έισιν των.

'Ο ποταμὸς προσῆγγιζε τὰς θαλάσ-
σας εἰς ἣς ὡφειλε τὸν φόρον τῶν ὑ-
δάτων του. Περιέμενον νέας συγκινή-
σεις, διότι, καίτοι ἀκουσίως, ἐν τῷ θά-
θει τῆς ὑπάρξεως μου ἔμενε πάντοτε
μικρά τις ἐλπίς εὐδαιμονίας. Κατεχρά-
σθην τὴν ἐλπίδα ταύτην καὶ τελευ-
ταίαν φοράν. Καὶ οἱ ἄνθρωποι λέγου-
σιν ὅτι, καθ' ὅλον αὐτῶν τὸν έισιν,
καὶ ἐν τῇ στιγμῇ ἔτι καθ' ἣν κατέρ-
χονται εἰς τὸν τάφον, ἐλπίζουσι.

'Ἐπὶ τέλους τὰ ὄδατα τοῦ ποτα-
μοῦ ἔλαβον πικρὰν τινα γεῦσιν. 'Η-
σθάνθην πέριξ ἴμου φοβερὸν σάλον· ἦ-
τον δὲ σάλος τοῦ Ὀκεανοῦ δστις μὲ
κατεβρόχθισεν. 'Εγειρα παρὶς ὄδατος
ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ὀκεανοῦ!

(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΑΙ ΔΥΣ ΑΔΕΛΦΑΙ.

(Συνέχεια ἕρα φυλλ. ΚΕΤ').

IV.

'Η καρδία τοῦ ἀνθρώπου ὄμοιάζει
ἐν τισι πρὸς τὴν θάλασσαν. 'Ως αὕτη
ταρχθεῖσα ὑπὸ τῆς τοικυμίας, ἀφρί-

εασα καὶ κυριατωθεῖσα κατευνάζεται μὲν έκλιμηδὸν καὶ ἡρεμεῖ, ἀλλὰ τὸ ἀλμυρὸν ὅδωρ, πρὶν ἡ καταστῆ ως πρότερον διαφανῆς καὶ λεία πλάξ τὴν γλυκύν· τοῦ οὐρανοῦ σινδόνα ἀντανακλᾶσσε, μέ εἰς ἐπὶ τίνα χρόνον γαλήνιον μὲν ἀλλὰ σκοτεινὸν καὶ τεθολωμένον, οὕτω καὶ ἔκεινη ὑπὸ τῆς λαίλαπος τῶν πυκίθεν κλυδωνισθεῖσα, πρὶν ἡ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν περώτην αὐτῆς ἡρεμον καταστασιν, διατελεῖ ἐπὶ τι χρονικὸν διάστημα ἡσυχος μὲν ἀλλὰ σκοτεινὴ καὶ καταβεβλημένη.

Εἰς τὴν περίοδον ταύτην τῆς ἡρέμου μελαγχολίας, καθ' ἣν τὸ παχὺ τῆς λύπης στρῶμα ἀναλυόμενον καὶ ἔξατμιζόμενον ὑπὸ τοῦ φλοιογεροῦ ἥλιου τῆς νεότητος, ἀναδίδει εἰσέτι ἀτμούς τινας, πάχυνην σκέπουσαν ἔτι τὴν ἰωμένην καρδίαν, εὑρίσκοντο ἀπὸ τινος καιροῦ αἱ δύο ἀδελφεί· Ὁ θάνατος τοῦ πατρός των τὰς εἰχε λυπήσει πολύ· καί τοι δὲ ως ἐκ τῆς μακρῆς αὐτοῦ ἀπουσίας αἱ νεάνιδες εἴχον συνειθίσει εἰς τὴν μόνωσιν, ἀλλ' ἡ ἐλπὶς ἡ παρηγοροῦσα καὶ φαιδρύνουσα τὸν ἔρημον αὐτῶν έισιν εἴχεν ἐκλίπει τώρας διὰ μιᾶς καὶ ἐβύθισαν αὐτὰς εἰς έρημεῖαν καὶ ἀφεγγῆ νύκτα. Ἐνδέσω δὲ πατήρ αὐτῶν ἦτο ἐν τῇ ζωῇ, ἀν καὶ μακρὰν αὐτῶν εὑρίσκομενος καὶ περιπλανώμενος εἰς ἄξενα πελάγη, ὑπελάνθανεν ἐν τῇ καρδίᾳ των ἡδέων διτοι μίαν ἡμέραν θά ἐπέστρεψεν εἰς τοὺς κόλπους των καὶ θὰ εἴχον ἔη στήριγμα εἰς τὸν μέλλοντα θίουν. Άλλὰ νῦν ὅτε ἐκεῖνος ἐπεχείρει τὸ μέγχα καὶ τελευταῖον τῆς αἰώνιοτητος ταξίδιον, οὐδὲ ἐλπὶς ἐπιστροφῆς ὑπῆρχε, καὶ ἡ ἡδεῖα τῆς μονώσεως ἡγείρετο ὑπέρ ποτε φοβερὰ καὶ ἀπειλητική. Ἐνεδύθησαν δούλευεν ἐκ νέου τὰ πένθιμα ἴματια, ἀπερ πρὸ μικροῦ εἴχον ἀφῆσει, καὶ τὰ ἀθῷα ταῦτα πλάσματα θεωροῦντα πέριξ αὐτῶν τὴν γῆν ως εὐρεῖαν καὶ ἀνήμερον ἔρημον, ὕψωσαν τοὺς ὄφθαλμούς πρὸς τοὺς οὐρανούς, διπού εὐρίσκοντο ἥδη τὰ προσφιλέστατα αὐτοῖς δύντα.

Οὐ Εκτώρῳ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐλεύ-

σεώς του, ἐγκατέστη εἰς τὴν ἔπαυλιν. Ἔλαβεν εἶτα τὸν καιρὸν νὰ ἔξηγήσῃ εἰς τὰς δύο ἀδελφάς ὁ πατέρος τινες δεσμοὶ τὸν συνέδεον μετὰ τοῦ πατρός των, καὶ ἵδον τὶ διηγήθη αὐταῖς.

Ο πατήρ αὐτοῦ ἦτο ναύτης ἀπλοῦς, παλαιὸς σύντροφος καὶ ἀφωσιωμένος τῷ πλοιάρχῳ Π.** οὗτος τὴν ζωὴν εἰχε σώσει ἡμέραν τινὰ, ὅτε ἡ γείρα ἀντάρτου ναύτου ὑψώθη κατὰ τοῦ πλοιάρχου μὲ μάχαιραν ὠπλισμένη καὶ ἐπληξεν, εὐτυχῶς οὐχὶ θανατηφόρως, τὸ στήθος ἔκεινου παρεμβάντος. Ἐκτὸτε στενὴ φιλία συγεδέθη μεταξὺ τοῦ προσταμένου καὶ τοῦ νφισταμένου χωρὶς τὸ πποράπανον ὑπὸ ἀλλοιώσῃ τὸν σεβασμὸν, ὃν ἐτήρει ὀδείποτε ὁ τελευταῖος πρὸς τὸν πρωτηνό, νπείκων εἰς τοὺς κανόνας τῆς ιεροχροΐας. Ἀτυχῶς μίαν τῶν ἡμερῶν ὁ ναύτης ἡσθένησεν ἐπικινδύνως καὶ αἰσθανόμενος ὅτι ἡ τελευταία αὐτοῦ ὥρα ἐπλησίαζε, προστεκάλεσε παρ' αὐτῷ τὸν πλοιάρχον, πρὸς τὸν δρόον ἐσύστησε θερμότατα τὸ μόνον αὐτοῦ τέκνον τὸν

Ἐκτορα. Ο πλοιάρχος δακρυρροῶν ὑπετχέθη μετ' ὅρκου πρὸς τὸν ἐπιθάνατον φίλον του ὅτι ἐκεῖνος τοῦ λοιποῦ ἥθελε φροντίσει περὶ τὴν τύχην καὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ παιδίου, καὶ πιστὸς εἰς τὴν ὑπόσχεσίν του παρέλαβε τὸ πλήρες εὐφυΐας ὄφανὸν καὶ τὸ εἰςήγαγεν εἰς τι ἐπικινδυνεύτηριον, φροντίζων ὅπως μὴ τῷ λείψῃ οὐδὲν τῶν συντελούντων εἰς τὴν μήρωσιν καὶ τὴν καλὴν ἀγωγὴν. Ἐπιστρέψας μετά τινα ἔτη ὁ πλοιάρχος καὶ ἀναλαβὼν τὸ ἀρχαῖον αὐτοῦ ἐπάγγελμα εὗρε τὸν Ἐκτορα, ὄντινα εἰχεν ἀφήσει παιδίον, νεανίαν εὐρωστον ἥδη, πεπροκισμένον μὲ δλα τὰ δῶρα ἐμφύτου νοημεσύνης, φέροντα εἰς τὰ στήθη καρδίαν πλήρη εὐγενῶν αἰσθημάτων καὶ καλλιεργημένον τὸ πνεῦμα ἐκ τῆς ἀγωγῆς, ἣν διὰ τῆς γενναιοδωρίας του τῷ παρέσχεν. Εὐγνώμων δὲ νεανίας πρὸς τὸν πατρικόν του φίλον καὶ εὐεργέτην, ἥθειτο τοῦ πατρὸς τὸ ἐπάγγελμα ἀσπαζόμενος, ν ἀκολουθήσῃ τὸ πλοιάρχον εἰς τὰ τα-

ξείδια του. 'Ο πλοίαρχος παρέλαβεν αὐτὸν εὐχαρίστως μεῖ' ἔχοτο καὶ τὸν ἡγάπητες σφόδρα, ὅμα ὡς ἐκ τοῦ πλησίον ἐγνώρισε καὶ ἔξετίργος τὰ σπάνια αὐτοῦ προτερήματα. 'Η πατρικὴ του καρδία σκιρτῶτα εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῶν δύο τέκνων του, καὶ μὴ δυναμένη γιὰ πονείμη εἰς αὐτὰ μακράν εὑρισκόμενα ὅλην αὐτῆς τὴν στοργὴν, παρεῖχε μέγα μέρος αὐτῆς πρὸς τὸ ἄλλο τοῦτο τέκνον του. 'Οπότε ή ἀνάμνησις τῆς ἀπουσίας ἐπήρχετο ἀλγεινὴ εἰς τὸ πνεῦμά του, προσέτρεχε πρὸς τὸν "Ἐκτορα ζητῶν ν' ἀνεύρῃ πλησίον αὐτοῦ παραμυθίαν.

Συγχάκις τῷ ώμίλει περὶ τῶν δύο κορῶν του περιγράφων ἔκάστης μὲ τὸν χρωτήρα τῆς φιλοστοργίας τὸ εἶδος καὶ τὸν χαρακτῆρα. Τῷ ἐνεπιστεύετο τὰς ἐλπίδας του, τὰ σχέδια περὶ τοῦ μελλόντος αὐτῶν, οὕτως ὥστε ὁ νεανίας ἐσυνείθισε νὰ δμιλῇ καὶ αὐτὸς περὶ ἑκείνων μὲ τὸ ἐνδιαφέρον, ὅπερ ἐνέπνεεν αὐτῷ ή πρὸς αὐτὸν ἀπεριόριστος τοῦ προστάτου του φιλία. 'Ωμίλει περὶ τῆς Δευκῆς καὶ τῆς Θαλείας ὥστι περὶ προσώπων αὐτῷ γνωστοτάτων καὶ ἐγίνωσκε τὰς ἔξεις αὐτῶν, ἃς δρη καὶ θάλασσαι διεγώριζον ἀπ' αὐτοῦ, ὥστανει εἰχον συζήσαι καὶ αὐξηθῆ διπὸ τὴν αὐτὴν στέγην ἐξ ἀπελῶν ὄνυχων. Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦτο καὶ τὴν ἔξοικείωσιν ἔβλεπε μετὰ χαρᾶς ὁ πλοίαρχος, καθόσον τοῦτο ἀπερρώνυσε καὶ ἀσφαλῆ καθίστα μίαν τῶν γλυκυτέρων ἐλπίδων τῆς ζωῆς τού. 'Η ἴδεα αὕτη ἦτο νὰ καταστήσῃ τὸν προστευόμενον αὐτοῦ ἀληθὲς τέκνον του, νὰ προσθέσῃ τοῦ αἴματος τοὺς δεσμούς; εἰς τὸν δεσμὸν τῆς καρδίας καὶ νὰ καταστήσῃ σφιγκτωτέραν καὶ διεκριστέραν τὴν πρὸς ἀληθίους σχέσιν. 'Επροτίθετο ἐπιστρέψας μετ' αὐτοῦ παρὰ τοῖς τέκνοις του νὰ δώσῃ ὡς σύζυγον εἰς τὴν πρωτότοκόν του τὸν προσφιλῆ νεανίν. 'Εσκέπτετο ακτάπανστως περὶ τούτου καὶ τὸ ζυμα του ὑγραίνετο, ὅσακις ἀτενίζον

τὸ αἱθριον μέλλον ἵστατο ἐπὶ ἐνὸς σημείου συμπαθοῦς καὶ ἔβλεπεν ὡς ἐν ἀπόψει τὴν θυγατέρα του εὔτυχη, ἐρειδομένην εἰς τὸν θραχίονα τοῦ εὐρώστου νέον, ἐνῷ περὶ αὐτὸν ἐσκίρτων μικρὰ Χερούσειμ, ξανθὰ ὡς ὁ ἥλιος, καὶ λάλα ὡς μικρὰ στρουθία, καρποὶ εὐτυχεῖς τοῦ ὑμεναίου ἐκείνου. 'Η καρδία του πατρὸς ἔπαλλε σφοδρῶς εἰς τὸ ὀνειροπόλημα τοῦτο, καὶ ἔσφιγγε τότε εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸν "Ἐκτορα, ὡσεὶ ή ἀδριστος εἰκὼν, ἣν ἐν ὀνείρῳ ἔβλεπεν ἦτο πραγματοποιημένη. 'Αλλ' ὅμως ή ἴδεα αὕτη οὐδέποτε ἔξωτερη έγένετο, ἀλλ' ἔμενεν ὑπολαθάνουσα καὶ μόνον λόγος τινὲς ἀσυνάρτητοι καὶ ἀμφιβολοὶ φράσεις, φεύγουσαι τῶν χειλέων τὸν φραγμὸν κατὰ τὰς γλυκείας ὥρας τῆς συγχινήσεως, ἔδιδον εἰς τὸν νέον νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὁ προστάτης του ἔτρεψε περὶ αὐτοῦ τὰ γλυκύτερα τῶν σχεδίων. Τὴν ἴδεαν ταύτην ὑποπτεύομενος δὲν ἀντέκρουεν ὁ "Ἐκτωρ. Δι' αὐτὸν, δρφανὸν ὄντα καὶ μὴ ἀπαντήσαντα τὴν στοργὴν εἰμὴ παρὰ τὰ εὐεργέτη του, δόκοσμος ὅλος ἐπληροῦστο ὑπ' ἑκείνου καὶ ὑπὸ τῶν ὀλίγων ὄντων, ὅσα ἔκεινος εἶχε φίλα τατα ἐν τῇ ζωῇ. 'Ητο ἐντελῶς ἀγνός τὸν κόσμον ὀλίγον εἶχε γνωρίσει φιλίας δὲν εἶχε συνάψει, ωχραὶ ἀνάμνησιν διετήσει μόνον. Ὡν ἐν τῷ σχολείῳ συντρόφων, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἴκανην νὰ τῷ ἀποσπᾷ μέρος τῆς ἀγάπης του. 'Επομένως μη γνωρίσεις σχεδὸν γονεῖς, μὴ συναναστραφεὶς ποτὲ φίλους, μὴ μιανθεὶς ἐκ τῆς ἐπιμιξίας τοῦ κέσμου, διετήρει ἀσπίλον καὶ ζωηρὰν τὴν στοργὴν τοι, καὶ τὴν προσθέφρεν διληνον δοτις εἶχε προσενεγκθῆ πρὸς αὐτὸν καὶ ὡς πατήρ καὶ ὡς φίλος, καὶ καρδίαν ἔχων εὐγενῆ ἡσθάνετο μέχρις ἐγκάτων τὴν σύγνωμοσύνην. Δὲν ἔλαθεν αὐτὸν ή πρόθεσις τοῦ εὐεργέτου του, καὶ ἀν δὲν ἄρμα ἀκατάσχετος πρὶς αὐτήν, οὐχ ἥττον τὴν ἀπεδέχετο μετὰ χαρᾶς, ἀφοῦ αὕτη ἦτο τόσον ἀρεστὴ ἑκείνῳ. Οὕτως οἵ δύο φίλοι μη

έξηγήσαντες πρὸς ἀλλήλους τὰς ἴδιας διαθέσεις, ἔξαδίζον δυνας παραλλήλως πρὸς ἓν καὶ τὸ αὐτὸν σημεῖον, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἔχοντες τὴν ὁδηγοῦσαν δύναμιν, τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην.

‘Ἄλλ’ ἡ ἀμειδικτος χεὶρ τῆς Εἰρημόνης ἀλλοῖα εἶχε γράψει περὶ τῆς τύχης τοῦ πλοιάρχου εἰς τὰς ἀπαισίας αὐτῆς πινακίδας. Τοῦ πατρὸς τὸ ὄντερον δὲν εἴμαρτο νὰ πραγματοποιηθῇ. ‘Η ἴδεα ἀσφαλοῦς κέρδους ὠθητε τὸν πλοιάρχον νὰ ἐπιχειρήσῃ ἐπικινδύνους πλάσεις ἀπομεμακρυσμένας θαλάσσας. Διήρκεσαν οὗτοι ἐπ’ ἀρκετὸν χρόνον, καθ’ ὃν ἔνεκα τῶν διαφόρων περιπετειῶν καὶ τῆς ἀποστάσεως καὶ αὐτὴ ἡ ἄλλοτε τακτικὴ μετὰ τῶν θυγατέρων τοῦ ἀλληλογραφία διεκόπη. Τὰ κέρδη τῷ ὄντι ὑπῆρχαν πολλά, καὶ δ “Ἐκτώρ πολλάκις ὑπέμνησεν εἰς τὸν πλοιάρχον τοὺς κινδύνους καὶ τὰ καθήκοντά του. ‘Ενίκησε τὴν ἀκαταμάχητον κλίσιν του καὶ πάλιν ἡ φιλοστοργία, καὶ ἀνακρούσας πρύμναν ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἔστίαν του περιχαρῆς διτὶ ἔμελλε τέλος νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ προσφιλῆ σχέδιά του. Ἀλλὰ πλέοντες εἰς τὸν Ὁκεανὸν προσεβλήθησαν ὑπὸ καταδρομικοῦ πλοίου. ‘Ο πλοιάρχος, δ “Ἐκτώρ τὴν τὸ λοιπὸν πλήρωμα ἐπέδειξαν θαυμασίαν ἀνδρίχαν καὶ γενναιότητα εἰς τὴν πάλην καὶ ἡγάγκασαν τοὺς πειρατὰς ν’ ἀποχωρήσωσι κακὴν κακῶς. ‘Ἄλλ’ οἱροι! ἡ τελευταία θολὴ ἡ ριφθεῖσα ἐκ τοῦ καταστρώματος τοῦ πειρατικοῦ πλοίου ἔρριπτε χαμαὶ θανατηρόβρως πληγέντα τὸν ἀνδρεῖον πλοιάρχον. ‘Ο Ἐκτώρ εἶδε τὴν θολὴν καὶ ὥρμησεν ὅπως ἀπομακρύνῃ τὸν εὑεργέτην του, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασεν. ‘Ο φονικὸς μόλυβδος εὗρε τὴν χεῖ ἀ του, τὴν διεπέρασε καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ στήθος του πλοιάρχου πεσόντος αἰμοφόρου ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Μετὰ μίαν ὥραν ἔγραψεν ἐπιβάνατος τὴν συγκινητικὴν ἐπιστολὴν, ἣν εἰδομεν, ἀφοῦ πρότερον ἐπάλεσε παρ’ αὐτὴν τὸν νεαγίαν καὶ τῷ

παρέδωκε πάντας τοὺς τίτλους τῆς περιουσίας του καὶ πᾶν διτὶ εἰχε συναγάγει. ‘Ἐπειτα μὲ ἀσθενῆ φωνὴν τῷ εἶπε:

— Τέκνον μου, ὁ Θεὸς δὲν μοὶ ἐπιτρέπει νὰ ἵδω πλέον εἰς τὸν κόσμον τὰ προσφιλῆ μου τέκνα. Κανένα ἄλλον προστάτην δὲν θὰ ἔχωσι πλέον ἢ σὲ μόνον. Ἀλλὰ σὺ εἶσαι ἀρκετός ἔχεις γενναίαν καὶ εὐγενῆ ψυχήν τὸ γνωρίζω καλῶς. Τὸ ὠραιότερον καὶ προσφιλέστερον σχέδιον τῆς ζωῆς μου ξῆτο νὰ σὲ καταστήσω τέκνον μου. Θὰ λάβης τὴν χειρα τῆς Λευκῆς μου, δέχεσαι;

‘Ο νεανίας ἔρριφθη δόλολύζων εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἐπιθανάτου.

— ‘Ορκίσθητι, ἐπανέλαβεν ἐκείνος, ὅρκισθητι διτὶ θὰ καταστήσῃς τὰ δύο μου τέκνα εὐτυχῆ.

‘Ο “Ἐκτώρ δακρύων, ἀλλ’ εὐσταθῆς ἐπέθηκε τὴν πληγαμένην χειρά του ἐπὶ τοῦ Ἑσταυρωμένου διν πρὸς αὐτὸν προσήγεκεν δ πλοιάρχος καὶ εἶπε μὲ φωνὴν ἐπίσημον.

— ‘Ορκίζομαι.

Τότε περιεπτύχθησαν καὶ ἡσπάσθησαν ἀλλήλους δι’ ὑστάτην φοράν. Μετά τινας στιγμὰς δ πλοιάρχος παρέδιδε τὸ πνεῦμα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ νέου κλαίοντος ἀπαρηγορήτως.

Μετὰ τὰ τελευταῖα χρέον ἀπέρ εὔσεβῶς ἀπέδωκεν εἰς τὸν προστάτην του δ “Ἐκτώρ ἔξεποίησε, φθάς εἰς τὸν πρώτον λιμένα, τὸ πλοῖον καὶ συναγαγών πάντα δσα δ πλοιάρχος εἶχε διὰ τῆς ἐντέμου ἔργασίας του κερδήσῃ. ἀνερχόμενα εἰς σπουδαῖον χρηματικὸν ποσόν, ἦλθε νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἀποστολὴν καὶ τὸν ὄρκον του παρὰ ταῖς νεαγίαις, δις ἔθεωρει πλέον ως ἀδελφάς.

(ἐπολουθεῖ)